

Η θλίψη της σαρακοστής και η ελληνική φύση (Πρωτοπρεσβύτερος π. Παντελεήμων Κρούσκος, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Η θλίψη της σαρακοστής είναι θλίψη ευγενική, αρχοντική, πριγκιπική. Είναι η θλίψη του εξόριστου βασιλιά που έχασε την εξουσία και το στέμμα του και την νοσταλγεί, χωρίς να ξεπέσει από τον χαρακτήρα και την ευγένεια του. Πιο καθαρά είναι η νοσταλγία του ανθρώπου, του ευγενικού με την ορθόδοξη ενσυναίσθηση που νοσταλγεί τον Θεό. Και όσο πλησιάζει τον Θεό τόσο πιο πολύ πονάει από έρωτα και πόθο, αλλά και συστέλλεται από ταπείνωση.

Η θλίψη της σαρακοστής είναι χαρμολύπη. Όταν νηστεύει η καρδιά από πάθη και ηρεμεί ο έσω άνθρωπος και παύουν τα σκιρτήματα τα ποταπά και καθημερινά και η ψυχή αγιάζεται και νιώθει γαλήνη και χαρά. Και όσο προσπίπτει και επιστρέφει στην παλιά της πατρίδα τόσο αγάλλεται.

Η σαρακοστή είναι η πατρίδα των ορθοδόξων Ελλήνων. Βιώνεται από όποιον άνθρωπο γνωρίζει τον Χριστό της ορθοδοξίας, αλλά στην δική μας ψυχή βρίσκει τις διαστάσεις της. Γιατί μία είναι η φύση η σαρακοστιανή, η άνοιξη της πατρίδας μας, με την πνευματική άνοιξη του Χριστού. Εικόνα της ζωντανή που απαλύνει και εξευγενίζει τον άνθρωπο.

Για την απλή ψυχή την μακαρία και εθελούσια ανίδεη, ο βαρύς μολυβένιος ουρανός είναι η θλίψη του Θεού για τα πάθη του ανθρώπου. Ο πλανταγμός της σκόνης ο μυκτηρισμός Του, μέσα σε πέπλα βαριά και βυssινιά, πενθιμοκατάνυκτα. Η πρασινισμένη γης και τα πρώτα ασπρολούλουδα η μεταμέλεια Του. «Ου προσθήσω έτι καταράσασθαι την γην διά τα έργα των ανθρώπων, ότι έγκειται η διάνοια του ανθρώπου επιμελώς επί τα πονηρά εκ νεότητος αυτού· ου προσθήσω ούν έτι πατάξαι πάσαν σάρκα ζώσαν, καθώς εποίησα.» Η πρώτη γαλήνια σιωπή του γαλάζιου θόλου, τα πρώτα αιματόβαφτα λουλούδια της γης που κάνουν δειλά δειλά την εμφάνιση τους μέσα από την βασιλεία των βραχων, υπόσχεση της

ανάστασης.Ανατολικά της Εδέμ είναι μια γκριζογάλανη χώρα,όπου Κύριος ο Θεός και Πρωτομάστορας, «έκτισε» τον εξόριστο λαό Του «μέσα στα βουνά,έκλεισε» τον λαό του «μες στην θάλασσα»...

Πάσα η κτίσις αλλοιώνεται με τον φόβο του Θεού και πάσα η κτίσις η ελληνική προμηνύει την χαρά της ανάστασης και αυτό είναι σαν καθρέφτης ζωντανός μιας ανεμοδαρμένης και χιλιοπληγωμένης ψυχής πού κρύφτηκε με συντριβή στον χειμώνα και όταν ανέτειλε του Έαρος ο Ήλιος, βρήκε ευλογία.